

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. A.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-VL18-PZ-2025, o prodloužení doby trvání zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce je zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužena do 20. 12. 2025. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí žalovaný učinil závěr, že na důvodech zajištění se ničeho nezměnilo, kterýžto závěr sám zpochybňuje tím, že uvedl, že vydal rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany č. j. OAM-822/BA-BA03-ZA13-2025, kterým žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Tím žalovaný zpochybnil trvání původních důvodů zajištění. Žalovanému rovněž vytkl, že nedostatečně posoudil v rámci prodloužení doby zajištění možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu. Poznamenal, že sice nemá zajištěno ubytování na soukromé adrese, ovšem žalovanému nic nebrání, aby ho přemístil do pobytového střediska. Hodnocení otázky možnosti uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu je v napadeném rozhodnutí velmi stručné, formalistické a nepřezkoumatelné. Vyslovil názor, že je u něj na místě aplikace mírnějšího opatření před zajištěním a jeho prodloužením. Prohlásil, že pokud by bylo využito některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, jistě by je dodržoval. Prohlásil rovněž, že nehodlá páchat na území České republiky trestnou ani jinou protiprávní činnost a nehodlá jakýmkoli jiným způsobem narušovat veřejný pořádek. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s jeho argumenty.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí nelze přijmout tvrzení žalobce, že může pobývat v pobytovém středisku, kde bude kontaktní. V této souvislosti žalovaný poukázal na předchozí pobytovou historii žalobce. Z napadeného rozhodnutí je dle žalovaného jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Rozhodl v souladu se zákonem a judikaturou, na kterou v písemném vyjádření odkázal a z níž rovněž citoval.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
4. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 6. 2024 č. j. KRPA-152780-15/ČJ-2024-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku a stanovena lhůta k vycestování 15 dnů. Rozhodnutí nabylo právní moci 14. 9. 2024. Odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zamítnuto Ředitelstvím služby cizinecké policie dne 13. 9. 2024, rozhodnutí č. j. CPR-40735-4/ČJ-2024-930310-V244 nabylo právní moci 14. 9. 2024. Následně žalobce podal proti rozhodnutí žalobu, kterou soud ve věci sp. zn. 19 A 42/2024 zamítl. Rozsudek soudu nabyl právní moci 17. 10. 2024. Následně byla žalobci dána lhůta k vycestování do 23. 10. 2024 a byl zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 14. 9. 2024. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 18. 7. 2025 č. j. KRPA-227457-11/ČJ-2025-000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c)

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Důvodem zajištění žalobce orgány policie byla skutečnost, že při pobytové kontrole dne 17. 7. 2025 bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, nerespektoval správní vyhoštění, lhůtu k vycestování do 23. 10. 2024, přičemž do protokolu dne 18. 7. 2025 na otázku policistů, zda vycestuje dobrovolně, odpověděl, že nikoli, vycestovat nechce. Správní orgán dospěl k závěru, že je důvodné podezření, že cizinec dobrovolně sám nevycestuje a opětovně nebude nerespektovat uložené správní vyhoštění. Současně se na žalobce nevztahovaly důvody znemožňující vycestování.

5. Dne 21. 7. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
6. Dne 24. 7. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OAM-822/BA-BA03-BA06-2025, které téhož dne nabylo právní moci, jímž rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doba trvání zajištění byla stanovena v délce 110 dnů, tedy do 7. 11. 2025. Dne 21. 10. 2025 žalobce podal žádost o propuštění ze zajištění, o této žádosti rozhodl žalovaný 23. 10. 2025 pod č. j. OAM-822/BA-BA03-VL18-PŘZ-2025. Rozhodnutí nabylo právní moci 27. 10. 2025 a žalobce proti němu nepodal opravný prostředek.
7. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 31. 10. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-VL18-PZ-2025 žalovaný předně konstatoval, že žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-BA06-2025, které nabylo právní moci 24. 7. 2025, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tedy do 7. 11. 2025. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na skutečnost, že se blíží konec doby stanovené příslušným rozhodnutím, nicméně ještě nedošlo k uplynutí maximální možné doby zajištění žalobce podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, tedy 180 dnů, posoudil správní orgán, zda je nutné přikročit k prodloužení zajištění žalobce nad aktuálně stanovenou dobu. Zdůraznil, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku (viz výše citované rozhodnutí ze dne 28. 6. 2024 č. j. KRPA-152780-15/ČJ-2024-000022-SV), které žalobce nerespektoval a z území České republiky nevycestoval. Žalobce je rovněž veden v evidenci nežádoucích osob od 14. 9. 2024 nadále. Žalovaný posoudil, zda je nutné ponechat žalobce v zajištění i během probíhajícího správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konstatoval, že nadále platí následující skutečnosti, a to že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu. Pokud by ho nezadržela policejní hlídka a nezjistila tuto skutečnost, zjevně by ve svém nelegálním pobytu v České republice pokračoval. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států na dobu 1 roku z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu, které zjevně nerespektoval a je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 14. 9. 2024 dosud. Ačkoli byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k vycestování po uložení rozhodnutí o správním vyhoštění z území EU a smluvních států, kdy měl vycestovat do 23. 10. 2024, nepodnikl však pro vycestování, jak vyplynulo z jeho výpovědi, naprosto žádné kroky a z území ČR nevycestoval. Před zajištěním nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v České republice, ale ani v Polsku, kde se zdržoval, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. V České republice nemá nikde nehlášenou adresu, na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoli doručovat nebo

ověřit adresu. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný dále konstatoval, že již vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím č. j. OAM-822/BA-BA03-ZA13-2025 ze dne 30. 9. 2025 mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Rozhodnutí nabylo právní moci 6. 10. 2025, žalovaný dospěl k závěru, že po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany bude žalobce povinen z České republiky vycestovat. Žalovaný dále uvedl, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobce napadl žalobou dne 16. 10. 2025, která má ze zákona automaticky odkladný účinek. Vyslovil názor, že za situace, kdy žalobce nesouhlasí s negativním rozhodnutím správního orgánu, nelze ani očekávat, že vyčká rozhodnutí příslušného soudu a po případném zamítnutí žaloby dobrovolně vycestuje z České republiky, aniž by nadále zůstal zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále učinil závěr, že žalobci nadále nelze uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Stále platí, že žalobce nemá v České republice žádné rodinné vazby, nemá uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že se na ni bude skutečně zdržovat a bude správním orgánům poskytovat potřebnou součinnost. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu se žalovaný zabýval délkou doby, na kterou bude zajištění žalobce prodlouženo. K tomu uvedl, že v souladu s § 32 odst. 6 zákona o azylu je krajský soud povinen žalobu žadatele umístěného v zařízení pro zajištění cizinců proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany projednat a rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Vzhledem ke skutečnosti, že od podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dne 16. 10. 2025 zbývá z maximální délky soudního řízení ještě 38 dnů, kdy tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dnů, společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení, činí tak celková lhůta pro prodloužení zajištění žalobce v současné době 38 + 5 dnů, tedy celkem 43 dnů. Proto prodloužil dobu zajištění žalobce podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 20. 12. 2025.

8. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
10. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.

11. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Uvedené lze vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného v posuzované věci. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce s výjimkou skutečnosti, že v mezidobí vydal rozhodnutí ze dne 30. 9. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-ZA13-2025, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Rozhodnutí nabylo právní moci 6. 10. 2025. Žalobce dne 16. 10. 2025 podal proti rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Ostravě. Žalovaný objasnil konkrétní okolnosti věci ve vazbě na pobytovou historii žalobce. Poukázal na to, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu, a přestože mu bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 28. 6. 2024 č. j. KRPA-152780-15/ČJ-2024-000022-SV, a to na dobu 1 roku, žalobce rozhodnutí správního orgánu nerespektoval a z území České republiky nevystoupal. Je rovněž veden v evidenci nežádoucích osob od 14. 9. 2024 dosud. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a sdílí názor žalovaného, že nelze oprávněně očekávat, že by se žalobce v případě umístění do otevřeného pobytového střediska na jeho jednání cokoli změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici, nadto za situace, kdy jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany nebylo vyhověno, a že po případném zamítnutí žaloby z České republiky dobrovolně vycestuje, aniž by nadále zůstal zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a soud uzavírá, že i dle jeho názoru nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval, přestože formálně deklaruje opak. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění nezbytné.
12. Co se týká samotného prodloužení zajištění žalobce dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, vzal v této souvislosti v úvahu zejména skutečnost, že již vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnutím č. j. OAM-822/BA-BA03-ZA13-2025 ze dne 30. 9. 2025, které nabylo právní moci 6. 10. 2025 a že toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 16. 10. 2025. Žalovaný vzal v úvahu zejména skutečnost, že podle § 32 odst. 6 zákona o azylu je soud povinen žalobu žadatele umístěného v zařízení pro zajištění proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany projednat

a rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Vzhledem ke skutečnosti, že od podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dne 16. 10. 2025 zbývá z maximální délky soudního řízení ještě 38 dnů, kdy tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dnů, společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení, dospěl k závěru, že celková lhůta pro prodloužení zajištění tak činí v současné době 38 + 5 dnů, tedy celkem 43 dnů a vzhledem k uvedenému rozhodl o prodloužení zajištění žalobce do 20. 12. 2025. Žalovaný dle názoru soudu nevybočil z mezí správního uvážení, napadené rozhodnutí je i v této části dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné.

13. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je nepřezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. listopadu 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně